

Sygn. akt I NKRS 121/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania M. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 28 maja 2021 r.
w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej postępowania
w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie
w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z
2019 r., poz. 372

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 31 maja 2022 r.

uchyła zaskarżoną uchwałę w całości.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...], podjętą 28 maja 2021 r. w przedmiocie ponownego
rozpatrzenia sprawy dotyczącej postępowania w przedmiocie powołania do
pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie
Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372,
Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie:

1. art. 45 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa postanowiła ponownie rozpatrzeć sprawę dotyczącą postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, w części dotyczącej M. K.;

2. art. 29 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 57 § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych uchyliła pkt 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372;

3. art. 41 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa umorzyła postępowanie ze zgłoszenia M. K. na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372.

W uzasadnieniu wskazano, że M. K. zgłosił swoją kandydaturę w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372. Następnie, przed zakończeniem tego postępowania, M. K. złożył kartę zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745.

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na jedno z dwóch stanowisk asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 372. Wniesione od przedmiotowej uchwały odwołanie zostało oddalone wyrokiem Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., sygn. akt I NKRS 52/21. Wobec powyższego uchwała Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. uzyskała walor prawomocności.

Z uzasadnienia wynika, że okoliczność złożenia przez M. K. zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w

Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. ujawniła się już po wydaniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r.

Następnie, uchwałą nr [...] z 28 kwietnia 2021 r., Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, Krajowa Rada Sądownictwa uznała – dzieląc stanowisko zespołu członków Rady wyznaczonego w celu przygotowania sprawy do rozpoznania, przyjęte na posiedzeniu 28 maja 2021 r. – że zaistniały okoliczności do ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej postępowania o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, w części dotyczącej M. K..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że ujawniły się nowe okoliczności, o których mowa w art. 45 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – podejmując uchwałę nr [...] z 27 października 2020 r. Rada nie posiadała bowiem informacji, iż M. K. przed zakończeniem tego postępowania zgłosił swoją kandydaturę w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745.

Jednocześnie Rada wskazała, że zgodnie z art. 29 § 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego. Stosowanie zaś do art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym, zgłosić swojej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym ani wojewódzkim sądzie administracyjnym. Zgłoszenie na wolne stanowisko sędziowskie w tych sądach powoduje zakończenie postępowania w

sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym.

Mając na uwadze powyższe, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że z chwilą złożenia przez M. K. karty zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, postępowanie w przedmiocie powołania M. K. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, uległo zakończeniu *ex lege*. Wobec tego, Rada uchyliła punkt pierwszy uchwały nr [...] z 27 października 2020 r. w części dotyczącej M. K..

Na podstawie tych samych okoliczności, wobec niedopuszczalności uczestnictwa kandydata w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie ze zgłoszenia M. K. na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Odwołanie od przedmiotowej uchwały wniósł M. K. (dalej także: skarżący), zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 33 ust. 1 i 3 w zw. z art. 1 i art. 3 § 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez: naruszenie obowiązku wszechstronnego i czynionego na podstawie udostępnionej dokumentacji rozważenia sprawy; nierzetelne, nieobiektywne i niekompletne ustalenie stanu faktycznego, na którym oparta została kwestionowana uchwała, tj. z pominięciem wynikającej z akt spraw, w skład których wchodziły karty zgłoszeń skarżącego oraz dokumenty stanowiące urządzenia rejestrujące pocztę przychodzącą do Krajowej Rady Sądownictwa, okoliczności złożenia przez skarżącego 27 sierpnia 2020 r. (data doręczenia zgłoszenia do Krajowej Rady Sądownictwa) karty zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, w toku postępowania w

przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, tj. dwa miesiące przed podjęciem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372;

2. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 45 ust. 1 i 3 w zw. z art. 1 i art. 3 § 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez pozbawione podstaw uznanie w kwestionowanej uchwale, że okoliczność złożenia przez skarżącego zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, ujawniła się po wydaniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. oraz że podejmując wskazaną uchwałę Rada nie posiadała informacji, że skarżący złożył przed zakończeniem tego postępowania zgłoszenie w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, co miało zdaniem Rady przesądzać o wystąpieniu przesłanki ponownego rozpatrzenia sprawy w postaci ujawnienia nowej okoliczności w rozumieniu art. 45 § 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, gdy tymczasem dowód doręczenia karty zgłoszenia skarżącego w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, co nastąpiło 27 sierpnia 2020 r., tj. dwa miesiące przed podjęciem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r., wyklucza możliwość powoływania się na przymiot nowości (przesłankę ponownego rozpatrzenia sprawy) i czyni nieistniejącym postępowanie zwieńczone zaskarżoną uchwałą;

3. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 45 ust. 1 i 3 w zw. z art. 1 i art. 3 § 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez ponowne

rozpatrzenie sprawy dotyczącej postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, zakończonej prawomocną uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa, która została poddana kontroli przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy, oddalający odwołanie od tej uchwały wyrokiem z dnia 12 maja 2021 r., sygn. akt I NKRS 52/21, i wydanie w tym przedmiocie uchwały, mimo niewystąpienia w sprawie przesłanki koniecznej dla ponownego rozpatrzenia, określonej w art. 45 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, w postaci ujawnienia nowych okoliczności;

4. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. – naruszenie prawa materialnego, tj. art. 29 § 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, przez ich błędną wykładnię, polegającą na dopuszczeniu odpowiedniego stosowania art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu, usankcjonowana w drodze wykładni autentycznej, prowadzi do wykluczenia możliwości zastosowania art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym; w konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa, działając bez podstawy prawnej, stwierdziła zakończenie postępowania w przedmiocie powołania M. K. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, i kolejno uchyliła pkt 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do skarżącego do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372;

5. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 41 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez umorzenie postępowania ze zgłoszenia skarżącego na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, mimo że w sprawie nie zaistniała żadna z przewidzianych w tym przepisie prawa podstaw umorzenia postępowania;

6. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 29 § 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, poprzez nieposiadające oparcia w obowiązującym stanie prawnym, w tym w zastosowanym art. 57 § 1a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, przyjęcie, że skutek złożenia przez M. K. karty zgłoszenia w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 745, w postaci zakończenia postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372, nastąpił *ex lege*.

Wobec powyższego, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa celem nadania biegu uchwale Rady nr [...] z 27 października 2020 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej wniosku o powołanie M. K. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 372.

W odpowiedzi na odwołanie, Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie w całości – jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.k.r.s.) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.r.s. w przypadku ujawnienia nowych okoliczności Rada może z urzędu lub na wniosek uczestnika postępowania ponownie rozpatrzyć

sprawę. Stosownie do art. 45 ust. 3 u.k.r.s. o ponownym rozpatrzeniu albo jego odmowie Rada rozstrzyga w drodze uchwały.

Nową okolicznością, która w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa uzasadniała ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., było ujawnienie faktu, że M. K. zgłosił swoją kandydaturę także w innym postępowaniu – o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że niezasadne okazały się zarzuty skarżącego dotyczące braku ujawnienia się nowej okoliczności, umożliwiającej ponowne rozpatrzenie sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa – a zatem formalnego braku przesłanki z art. 45 ust. 1 u.k.r.s. W tym zakresie należy podkreślić, że w organie kolegialnym, przed którym prowadzonych jest szereg postępowań, nie jest możliwe przyjęcie, iż w każdym z tych postępowań organ „wie” o wszelkich okolicznościach, które zostały mu zakomunikowane w innych postępowaniach już od chwili, gdy dana informacja dotarła do tego organu (np. zostało złożone pismo, zgłoszenie w formie elektronicznej). Za adekwatną dla dokonania oceny, czy określona okoliczność posiada walor „nowości” w danym postępowaniu, należy uznać chwilę podjęcia przez Krajową Radę Sądownictwa pierwszej czynności, umożliwiającej ujawnienie owej nowej okoliczności. Nie ma przy tym znaczenia, czy to w tym właśnie momencie owa nowa okoliczność zostanie rzeczywiście dostrzeżona – chodzi tu tylko o chronologię zdarzeń, rzutującą na „ujawnialność” danego faktu. Dla ustalenia, czy zaistniały nowe okoliczności, o których mowa w art. 45 ust. 1 u.k.r.s., decydującego znaczenia nie ma bowiem kwestia, czy dany fakt był znany Radzie w tym znaczeniu, iż został wykryty i przekazany do wiadomości jej członkom.

W rozpoznawanym przypadku pierwszą czynnością, podjętą przez Radę i umożliwiającą ujawnienie faktu, że M. K. zgłosił swoją kandydaturę także w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., było skierowanie do Komendanta Stołecznego Policji w Warszawie pisma w sprawie sporządzenia i przedstawienia informacji o kandydacie – co nastąpiło 10 listopada 2020 r. Przedmiotowa czynność

– umożliwiającą wykrycie okoliczności, w której Rada upatrywała przesłanki ponownego rozpatrzenia sprawy, a konsekwencji powzięcia zaskarżonej uchwały – została dokonana już po podjęciu uchwały nr [...] z 27 października 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.. Z tego względu należy uznać, że w analizowanym przypadku w sensie formalnym zaistniała przesłanka ponownego rozpatrzenia sprawy – okoliczność zgłoszenia kandydatury M. K. w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. ujawniła się bowiem – we wskazanym powyżej rozumieniu tego pojęcia – już po zakończeniu postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Za zasadne należy natomiast uznać zarzuty skarżącego dotyczące braku podstaw do stwierdzenia, że niedopuszczalnym było zgłoszenie przez M. K. kandydatury w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. w toku postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., w konsekwencji czego to drugie postępowanie miało, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, ulec w stosunku do M. K. zakończeniu *ex lege*.

Motywuując swoje stanowisko w tym zakresie, Krajowa Rada Sądownictwa powołała się na treść art. 57 § 1a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072; dalej: p.u.s.p.). Zgodnie z tym przepisem osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym, zgłosić swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym ani wojewódzkim sądzie administracyjnym. Zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w tych sądach powoduje zakończenie postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym. Rada wskazała, że stosownie do

treści art. 29 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do wojewódzkich sądów administracyjnych oraz sędziów, asesorów sądowych, starszych referendarzy sądowych, referendarzy sądowych, starszych asystentów sędziów, asystentów sędziów stosuje się odpowiednio przepisy o ustroju sądów powszechnych, z tym że do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego.

W tym miejscu należy zauważyć, że art. 57 § 1a p.u.s.p. dotyczy tylko jednego, wyselekcjonowanego rodzaju sytuacji – zakazując osobie, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym – do czasu zakończenia postępowania w tym przedmiocie – zgłoszenia swojej kandydatury na wolne stanowisko w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym albo wojewódzkim sądzie administracyjnym. Lustrzane odbicie tego przepisu stanowi art. 57 § 1b p.u.s.p., zgodnie z którym osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym albo wojewódzkim sądzie administracyjnym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w tym sądzie, zgłosić swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym.

W ocenie Sądu Najwyższego opisane w art. 57 § 1a i 1b p.u.s.p. ograniczenia powinny być interpretowane w sposób zawężający – powołane przepisy w swej treści jednoznacznie ograniczają się do sytuacji, w których kandydat na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym zgłasza się jednocześnie na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym albo wojewódzkim sądzie administracyjnym i odwrotnie: kandydat na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym zgłasza się w toku postępowania w tej sprawie na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym.

Przepis art. 29 § 1 pkt 4 p.u.s.a. zakłada jedynie odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego sądu powszechnego do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Odesłanie do odnośnych przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych ma w tym przypadku charakter dorozumiany – nie powołując konkretnych przepisów prawnych tego drugiego aktu normatywnego, które miałyby być odpowiednio stosowane – a jednocześnie subsydiarny. W konsekwencji, nie wszystkie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych mogą być odpowiednio stosowane do sytuacji nieuregulowanych w ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, w tym do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Tego rodzaju niemożność odpowiedniego zastosowania przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w stosunku do spraw nieuregulowanych w ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych może wynikać m.in. ze szczególnego, zawężającego charakteru przepisów tej pierwszej regulacji. O ile bowiem przepisy te zostały odniesione do konkretnych, jednoznacznie określonych sytuacji, nie sposób odpowiednio zastosować ich do innych zdarzeń, zaistniałych w odmiennym układzie faktycznym.

Z tego rodzaju sytuacją mamy do czynienia w analizowanym przypadku – jak już była o tym mowa powyżej, przepis art. 57 § 1a p.u.s.p. (a także odpowiadający mu przepis art. 57 § 1b p.u.s.p.) stanowi regulację ściśle ograniczoną do pewnej sekwencji zdarzeń, gdzie kandydat na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym w toku postępowania w tym przedmiocie zgłasza swoją kandydaturę także na stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym albo wojewódzkim sądzie administracyjnym. W ocenie Sądu Najwyższego ze względu na ustanowione w powołanym przepisie ograniczenie – które nakazuje interpretować go w sposób wąski, jedynie w odniesieniu do ściśle określonej sytuacji faktycznej – nie znajduje on odpowiedniego zastosowania do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. W świetle powyższego okoliczność, w której Krajowa Rada Sądownictwa upatrywała uzasadnienia dla

ponownego rozpatrzenia sprawy – tj. wykrycie faktu, że M. K., przed zakończeniem postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., zgłosił swoją kandydaturę także w innym postępowaniu: o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. – nie mogła stanowić podstawy do podjęcia zaskarżonej uchwały. Skoro bowiem M. K., zgodnie z przedstawioną powyżej wykładnią art. 57 § 1a p.u.s.p. w zw. z art. 29 § 1 pkt 4 p.u.s.a., mógł równolegle wziąć udział w obu tych postępowaniach nominacyjnych, brak było powodu, aby z okoliczności tej czynić przesłankę ponownego rozpatrzenia sprawy. W konsekwencji, zaskarżona uchwała pozbawiona jest podstaw – jakkolwiek bowiem w sprawie ujawniła się nowa okoliczność, to jednak, w świetle przedstawionych powyżej argumentów, pozostaje ona bez znaczenia dla rozstrzygnięcia postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Mając na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., orzekł jak w sentencji wyroku. Konsekwencją wyroku jest konieczność nadania dalszego biegu uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 27 października 2020 r. w części dotyczącej M. K..